

Воно лізло з-під землі, розтікалося і вилискувало, як смола. Поривчастий вітер ледь ворухив твань, розганяючи сморід гнилого м'яса й кислої капусти. П'ятеро людей трималося за руки, аж кісточки пальців стирчали найжачено. Стишений речитатив долинав з-під їхніх опущених каптурів. Їм акомпанував на дримбі голий чоловік. Він вивищувався над ними, тупотів і крутився в різні боки босоніж на широкому та пласкому, мов пательня, камені. Ритмічний деренчливий звук видавався чужорідним, ніби заблукав на галявині, загрузнувши у твань. Шостий підставляв під дрібний дощ обличчя з намальованими темними вертикальними смугами на щоках. Під вухом у нього надималася темна гуля. Над впалим животом стирчали ребра, а з глибокого проколу на стегні сочилися темна кров і сукровиця. Струмочок огинав коліно, біг до щиколотки, сповзав п'яткою. Та щойно потрапляв на камінь — випаровувався.

Кажани нипали між верхівками сосен. Деревата натужно скрипіли, додаючи моторошності узлісся. Шостий раптом завмер, решта розімкнула руки. Уже час. Синхронно скинувши каптури, п'ятеро оголило голови й стало навколішки. Чоловіки й жінки різного віку мали однаково відмітку на лобі: чорне замальоване коло, вписане у ромб. Вітер тріпав їхні довгі грубі сорочки, від чого ті вимашувалися тванню і миттєво спалахували синім полум'ям.

— Прийми мій дар як шану... як подяку... як знак покори... — шепотів Шостий, обіймаючи по черзі кожного за голову.

Гладив їх, як вихователь непослухів після покарання. У його грудях розливався жар, хвилі прокочувалися до рук, здіймалися хребтом, аж вуха горіли. Він передчував полегшення, бо ж усе складалося якнайкраще. І скоро жагу його Господаря буде втамовано.

Жертви роззявили роти й вдячно звели погляди в небо. Хоча той, кому їх дарував Шостий, вилізав із в'язкої твані. Він тягнув мацаки, прибивав полум'я, повільно мастив їдким слизом тремтячі обпечені тіла під рясами. Шостий шкірився, облизуючи порепані губи. Гуля з-під вуха переповзла шелепою до щоки. Надулася ще більше й луснула, випустивши жовтаву сироватку. Він зціпив зуби й здавлено застогнав. Краї рани розійшлися, звідти вирячилося кругле око з цяткою-зіницею. Покрутилося, розбризкуючи гідкі ляпки, і завмерло. Піймало фокус на жертвах.

Шостий смикнув плечима, ніби струшував накидку, підтер струмок крові й простягнув пальці до найближчої жертви. Два помаху, і відмітка на лобі літнього чоловіка забарвилася червоним. Липкий мацак шугонув до бідолахи й заліз до рота, заглушуючи переляканий вереск. Метляння головою не завадили покопирсатися за його щоками і з хрускотливим чвакотінням вистромитися з потилиці. Чоловік тихо впав долілиць, як підкошений.

Перший є. Добряче зрошений чужою кров'ю, Шостий позначав наступну жертву своєю. Око на щоці сіпалося з кожним пробитим черепом. Він же блаженно примружувався, завмирав, ніби булькання і передсмертні хрипи були йому найсолодшою музикою. Чотири тіла поволі охоплювало полум'я. Воно тріщало, шкварчала й лускала шкіра, шипіла, випаровуючись, кров. Лишилася остання — білява дівчина. Шостий не поспішав замашувати її, хотів закарбувати в пам'яті ще живую. Безпорадною, мовчазною, покірною.

Та раптом вона затремтіла. Захитала головою, вчепилася за комір сорочки, аби роздерти, скинути разом із синіми

полум'яними язиками. Жадібно хапала задушливе повітря, ніби до того надовго затамувала подих.

— Тс-с-с. Я попереджав. Попереджав, а ти ж не послухала, — Шостий схопив дівчину, намагаючись пригорнути. — Та нічого, так буде краще нам усім.

Твань під її ногами ковзала, обпікала шкіру. Чи то біль протверезив її, чи жаске око на щоці Шостого, та вона схлинула й відсахнулася. І одразу ж отримала коліном у живіт, відлетівши на голу землю. Не встигла дівчина оговтатися від удару, як зверху навалився її мучитель. Він притис ліктем розхристаний хвіст, пальці ж іншої руки обхопили шию. Але не сильно, вона має бути при тямі. Він віддасть жертву Господарю на поталу. Хай як би хотів прикінчити її сам.

Придушена дівчина обм'якла, і Шостий більше не гаяв часу. Прикусив губу, і в роті зробилося солоно. Висолопив язика й облизав її щоки, ніс і лоб, лишаючи криваві відбитки на блідій шкірі. Око запульсувало, закрутилося в рані. Шостий позадкував від жертви, криво посміхаючись. Щелепу зводило болем, але він знав, що скоро все скінчиться.

Густа маса підповзала повільно. Та щойно твань торкнулася її щиколотки, вона підібгала ноги й сіла. Кинула зацькований погляд на Шостого в очікуванні нового нападу. Погана вівця, неслухняна вівця.

— Та коли ж ти вже здохнеш?! — Шостий навис над нею, обираючи, куди краще вдарити.

Вона махнула рукою, і йому в очі сипонуло порохами. Він чув, як із диким лементом дівчина віддаляється в бік дерев, як вона шпортається, як тріщать гілки. Мацаки простягнулися до порожнього місця, де була остання жертва. Не знайшовши потрібного, вони переметнулися до Шостого, міцно обхопивши худорляву статуру. Твань захлюпала, зібралася докупи й піднялася до грудей чоловіка, ніби хотіла оповити його в тугий кокон. Око втиснулося під шкіру. Ігноруючи стогони Шостого, перекотилося повз вуха на

шию. Гуля знову репнула, і цятка-зіниця закрутилася в пошуках втраченого. «Йамійі! Ишреваз дярбо», — вимагав голос у його голові.

— Я піймаю... за-вер-шу, хр-р-р-р...

В'язке місиво вкрилося масними бульбашками, вони лускали, розбризкуючи гній. Шостий подумки благав дати йому час, обіцяв виправити хибу, довести справу до кінця. Він знайде жертву, віддасть Господарю — й усе буде так, як має бути!

Шия набрякала, м'язами прокочувалися спазми. Око вилетіло, мов корок із пляшки, в густу калюжу. Твань усотувалася під камінь, а її посіпака завивав під полум'ям. Тонка шкіра палала, мов сухий пергамент. Шостий качався по стиглій землі, прибивав сині язика в марній спробі загасити вогонь. Він кричав від злої безпорадності, і від того лементу кров лилася його горлом.

Сутінки тікали геть, поступаючись місцем світанковому сонцю. Малинові промені запалили темне небо, освітлюючи замащений камінь, чотири довгасті купи попелу й згорбленого попеченого Шостого.

1 Гнітюча увертюра

У сумці живого мерця має бути обов'язковий мінімум речей. Пластирі, щоб замотати пальці. Нігті відвалювалися, ніби дешеві пластикові тіпси. Смикнеш засильно чи шкрябонеш ящик — скажи «па-па» манікюру. Ефірна олія іланг-ілангу чи чайного дерева. Різкий аромат, хай ненадовго, але маскував затхлий неприємний запах. І коштує притомних грошей. Червоний блиск для губ. Бліді уста лякали, як і зеленкувато-сіра шкіра. У напівсутінках загадкова, у похмурий день по-декадентськи приваблива, але паскудно хвороблива під яскравою ілюмінацією супермаркету. Покупців відлякує. Тому тональний засіб теж мастхев. Ну і м'ятні льодяники. Просто подобаються. Як і будь-яка пряна їжа з вираженим смаком.

Волосся треба збирати, та не туго, бо ж лізтиме жмутами. Каштанове густе каре було страшенно неслухняним. І мити зайвий раз страшно — заб'є стік, витрачатись на «крота». А в гуртожитку ще тьма таких русалоньок. Душова одна на п'ять поверхів і воду гарячу дають із сьомої до десятої вечора. Не встигла — кого гребе?

Не люкс-апартаменти, та на інші не заробила. Має свій куток, і то добре. Майже. Що таке «добре», вона встигла забути.

Притомлена Віта вийшла на рампу, витягла м'ятну цукерку й розсіяно гризла її лівим боком щелепи — правий болів, два верхні зуби підозріло хиталися. Випадуть — не шкода, але вже не всмінешся відвідувачам. Над бетонним

майданчиком вітер хитав колючу мряку, Віта кілька разів обтерла долонею мокрі щоки й, не дочекавшись вантажівки з товаром, забігла в магазин. До кінця зміни лишалось трохи, а працювати не хотілося. Ще й молочку перебрати треба й нову партію розставляти. Старша підганятиме. Добре їй отак ходити й пальцем тицяти. Віта покірно виконує вказівки.

Не можна наріватися. Коли наймали на роботу, документи ретельно не перевіряли. Зняли копію паспорта, покрутили порожню трудову книжку, спитали про медогляд. А потім запропонували влаштуватися в «чорну» — їй навіть краще. Звісно, ризик є, що випнуть і не заплатять, але поки три місяці поспіль справно видають конверт двадцять п'ятого числа. Вистачає на койкомісце в гуртожитку, простий харч, дрібні витрати й транспорт. Те, що лишалося, кидала на свій рахунок. Пін-код картки — рік народження. Аби не забути геть ще й про це. У кімнаті нема де сховати готівку надійно.

Усамітнитись би їй від усього світу в домовині десь за містом. І щоб на кладовищі дерева росли. Не подобалися Віті голі кладовища. Хрести й пам'ятники, плити й надгробки — все виставлено на поталу наглим поглядам кожного, хто вештається поруч. Найближче до її тимчасового дому був Солом'янський цвинтар. Саме такий, як треба. Приємно туди приходити, слухати, як тоне шум міста в листі й пташиному співі. Поросле мохом каміння заспокійливо холодило долоні. Гладеньке чи шкарубке, прикрашене усміхненим портретом чи скромне, ім'я, дата...

— Вітка, чого втикаєш? — гукала Старша з-за дверей. — Іди, підміниш мене на касі. Я курить.

Пішла до торгового залу, усмішку начепила, у розтягнутий кардиган закуталась. Глибоку кишеню тяг донизу товстий блокнот. Давно вона туди нічого не писала, але носила із собою про всяк. Та й лишати без нагляду не найкраща

ідея. Випадковий свідок, начитавшись нотаток, міг із переляку дурку викликати.

Старша курила по пів години, передзвонюючи під час цього дійства разів зо п'ять своєму Кавалеру. Без жартів, сама ж його так і називала, наче їй не тридцять із гаком, а на кілька десятків років більше. Кавалер, умовлений Старшою, іноді приходив на кінець зміни до маркету. М'явся під дверима, чекаючи, поки вони знімуть касу, перерахують гроші, вимкнуть світло, опустять ролети... Віта тихо віталася із чоловіком, подумки співчуваючи йому. Витримати Старшу — це треба або любити, або не мати тестикул. Кумедно спостерігати за тою парочкою, а почасти й приємно. Між ними була якась химерна гармонійність. Про таких говорять: «Вони знайшли одне одного».

Був у його приході позитивний момент. Старша, передбачаючи (господи, не хочеться уявляти парування чаплі й бегемота) вечір любові, мугикала й вихляла стегнами в такт одній їй відомій мелодії та підмальовувала губи. Щоб обкусати їх і підмалювати ще раз. Мелодія скидалася на затяганий шлягер співачки з начосом у леопардових лосинах. Певно, такі смаки їй дісталися як пострадянський спадок, разом із маминим килимом у червоно-коричневий «турецький огірок», алюмінієвою ручною м'ясорубкою і пластиковими рожевими бігуді. Помада мала колір підгулялої моркви. Віта потім підмітала недопалки, пофарбовані в оцей морквяний. Тож Старша літала в слинявих мріях і не чіпала її. Видихала носом ліловий дим. Він напівпрозорою хмарою літав за нею, як приліплений. Що ближче до кінця зміни, то більше його ставало.

Насправді колега не завжди така різка й груба. Коли Віта прийшла на першу зміну, то її вчила саме Старша. Вона ж вибила новенькій повну ставку й стежила, щоби та не працювала більш ніж два дні поспіль. Підгодовувала й віддавала одяг «із худіших часів». Кликкала на каву чи пиво на